

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

БЕКЕТТ

Лист № 1

Шановний Хаосе!

Принаймні мій брат каже, що тебе так називають. Я запитала, чи хтось із його друзів хоче отримувати листи, і він дав мені твоє ім'я.

Отже, привіт, мене звуть Елла. Я знаю про правило «жодних справжніх імен у листуванні». Писала ці листи так багато, як він робив те, що й тепер, і я думаю, що ти робиш те саме, що й він.

А тепер, перш ніж відкласти цей лист і пробурмотіти незграбне «дякую, але ні», як це роблять хлопці, знай, що я пишу не тільки заради тебе, а й заради себе. Особливо з огляду на те, що так у мене з'являється безпечне місце, щоб випустити пару подалі від цікавих очей цього крихітного містечка, у якому всі люблять совати свого носа в чужі справи. Тож можна сказати, що я майже використовую тебе в корисливих цілях.

Отже, якщо ти хочеш вислуховувати мене, я буду дуже вдячна, а у відповідь радо послухаю тебе. Крім того, я готую чудове печиво з арахісовим маслом. Якщо ти

не отримав печива разом із цим листом, то йди розбиратися з моїм братом, бо це він забрав твоє.

Із чого мені почати? Як представитися, щоб це не було схоже на оголошення типу «Хочу познайомитися»? Дозволь запевнити тебе: я не шукаю нічого більшого, крім друга по листуванню — дуже далекого друга по листуванню, — обіцяю. Мене не приваблюють військові. Та й хлопці взагалі. Не те щоб мені не подобаються хлопці. Я просто не маю на них часу. Знаєш, що в мене такі є? Преглибокий жаль, що я пишу цього листа ручкою.

Я молодша сестра, але впевнена, що мій брат уже сказав це тобі. Він досить язикатий, а це означає, що ти, мабуть, уже знаєш, що в мене є двоє дітей. Так, я мати-одиначка, і ні, я не шкодую про свій вибір. Чоловіче, мені набридло, що всі мене про це питають або дивляться такими очима, які натякають, що їм цікаво про це знати.

Я майже витерла останній рядок, але це правда. Крім того, мені просто ліньки переписувати всього листа.

Мені двадцять чотири, і я була одружена з донором сперми моїх близнюків приблизно три секунди. Цього достатньо для того, щоб дві лінії на тесті про вагітність стали рожевими, щоб лікар сказав, що чути два серцебиття, і щоб він зібрав свої речі та пішов геть у тиші ночі. Він ніколи не любив дітей, і, щиро кажучи, для нас, напевно, так краще.

Якщо тобі не подобаються розповіді про дітей від подруги по листуванню, я не ображатимуся. Але печива не буде. Печиво я відправляю лише друзям по листуванню.

Якщо ти не проти теми самотнього батьківства в листуванні, читай далі.

Моїм близнюкам по п'ять років. Це, якщо ти правильно підрахував, означає, що вони народилися, коли мені було дев'ятнадцять. Я шокувала наше маленьке містечко тим,

що вирішила виховувати їх самотійно, і ледь не довела мешканців до серцевого нападу, коли почала керувати мініготелем «Солітьюд», тоді ще й моя бабуся померла. Мені було лише двадцять, близнюки ще були немовлятами, а в цьому готелі типу «ліжко та сніданок» вона виростила нас, тому мені здалося, що це хороше місце для виховання моїх дітей. Воно й досі хороше.

Нумо подивимося... Мейсі та Кольт — це майже все моє життя. У хорошому сенсі, звісно. Моя надмірна опіка доходить до смішного, але ж я це визнаю. Я схильна перебирати міру, будувати фортецю навколо них, це тримає мене ніби в ізоляції. Але агов, є й гірші хиби, чи не так? Мейсі тиха, і зазвичай вона десь ховається з книжкою. Кольт, ну, він повсякчас десь там, де не повинен бути, робить те, що йому не дозволено. Близнюки можуть бути божевільними, але вони скажуть вам, що найслухняніші.

Я? Я завжди роблю те, що повинна робити, і ніколи не роблю те, що дійсно було б кращим для мене, та не те, чого мені хотілося б. Але я думаю, що цього вимагає роль мами та ведення бізнесу. До речі, про роботу. Бачу, що тут уже всі прокидаються, тож мені краще запечатати цю коробку та відправити її.

Напиши мені у відповідь, якщо захочеш. Якщо ні, я зрозумію. Просто знай, що в Колорадо є хтось, хто шле тобі тепло.

Елла

Сьогодні була б ідеальна мить для використання мого другого лайливого слова.

Зазвичай, коли ми були на повномасштабному завданні, усе перетворювалося на *День бабака*. Новий день, але те саме лайно. Монотонність була приємною, майже завжди передбачуваною.

Не буду брехати: я був її великим прихильником.

Рутина й тут виявилася передбачуваною. Безпечною або такою безпечною, як у цьому разі могла бути. Упродовж місяця ми вешталися в якомусь невідомому місці іншої країни, якої ми ще ніколи не відвідували. Рутина була єдиною перевагою цього місця.

Однак цей день відрізнявся від інших.

Місія виконана, як завжди, але дорогою ціною. Завжди була ціна, а останнім часом вона різко зросла.

Я глянув на свою руку, зігнув пальці — зміг. А Рамірес? Сьогодні він утратив цю здатність. Хлопець тепер мав тримати свою новонароджену дитину протезом.

Моя рука злетіла, кидаючи Конґа, — й іграшка-собака пролетіла по небу спалахом червоного на тлі незайманої блакиті. У цій місцевості з хорошого було лише чисте небо. А може, то просто сьогодні все здавалося брудним.

Хевок упевнено мчала по землі, вона була зосереджена на меті, доки...

— Вона збіса вправна, — сказав Мак, підходячи позаду мене.

— Так, найліпша!

Я глянув на нього через плече, перш ніж зиркнути на Хевок, коли та побігла до мене.

Вона мусила бути найліпшою, щоб потрапити до нас — у команду першого рівня, яка ніколи не працювала в одному місці.

Вона була собакою спецоперації — на десять голів вища за будь-яку іншу військову робочу собаку.

Вона також була моєю, що автоматично робило її найкращою.

Ідеальний тридцятикілограмовий лабрадор-ретривер. Її чорна шерсть виділялася на піску, коли вона зупинилася біля моїх ніг.

Сівши на землю, простягла мені Конґа, її очі грали.
 — Востаннє, — тихо сказав я, узявши Конґа з її рота.
 Вона зникла ще до того, як я забрав руку, щоб кинути іграшку знову.

— Якісь новини про Раміреса? — спитав я, очікуючи, щоб Хевок відійшла досить далеко.

— Втратив руку. Від ліктя.

— Ф-ф-ф-ф-ф...

Я кинув іграшку якомога далі.

— Ти міг би пропустити ці ігри. Недоречні сьогодні.
 Мак почухав відрощену місячну бороду й поправив сонцезахисні окуляри.

— Його сім'я?

— Крістін зустрінеється з ним у Ландштулі. Планується залучити нові сили. Сорок вісім годин до прибуття.

— Так скоро?

Ми дійсно були витратним матеріалом.

— Час іти. Зустріч через п'ять хвилин.

— Зрозумів.

Схоже, це було в наступному засекреченому місці.

Мак глянув на мою руку.

— Ти когось це показував?

— Док наклав шви. — Лише подряпина, немає про що хвилюватись: ще один шрам до вже наявних десятків таких на моїй шкірі.

— Можливо, це тобі потрібен хтось, щоб про тебе хвилюватись.

Я скося глянув на найкращого друга.

— Що? — запитав він, перебільшено низавши плечима, перш ніж подивитись у бік Хевок, яка знову принесла іграшку, до того ж так само схвильовано, наче я вперше кинув її, хоча це вже був хтозна-який раз. — Вона не може бути єдиною жінкою у твоєму житті, Джентрі.

— Віддана, прекрасна, може знайти вибухівку або схопити когось, хто намагається тебе вбити. Чого ще не вистачає?

Я взяв Конґа й почесав Хевок за вухом.

— Якщо я маю пояснювати це тобі, то ти занадто далеко зайшов і потребуєш моєї допомоги.

Ми попрямували на невелику територію, де був двір із декількома будинками. Все було коричнєве. Будівлі, транспортні засоби, земля й навіть небо, здавалося, набули цього відтінку.

Чудово. Пилова буря.

— Тобі не варто хвилюватися про мене. Я не маю проблем, коли ми в гарнізоні, — сказав я йому.

— О, я добре знаю, ти, мудаче, схожий на Кріса Пратта¹. Але, чуваче, — він поклав мені руку на плече, зупиняючи нас перед тим, як ми встигли зайти у двір, де зібралися хлопці, — ти не... маєш прив'язаності до когось.

— Ти теж.

— Ні, зараз у мене немає стосунків. Але це не означає, що не існує людей, які мені не байдужі і які піклуються про мене.

Я знав, на що він натякав, але це були не той час, не те місце й не те *коли-небудь*. Перш ніж він устиг продовжити цю тему, я ляснув його по спині.

— Слухай, ми можемо покликати доктора Філа або забратися геть звідси та перейти до наступної місії.

Рухатися далі завжди було для мене найлегше. Я не прив'язувався ні до кого, бо не хотів, а не тому, що не був здатний на це. Прив'язаність до людей, місць або речей

¹ Американський актор, який став відомим завдяки ролі Пітера Квілла у супергеройському фільмі «Вартові галактики». (Тут і далі прим. перекл.)

була незручною або призводила лише до провалів. Бо певним було лише одне, і це були зміни.

— Я серйозно.

Його очі звузилися в погляді, який я бачив занадто багато разів за десять років нашої дружби.

— Так, я теж. Зі мною все гаразд. Крім того, я прихильний до тебе й Хевок. Інші — це просто глазур.

— Маку! Джентрі! — гукнув Вільямс із дверей північного будинку. — Ходімо!

— Ми йдемо! — крикнув я у відповідь.

— Слухай, перш ніж ми зайдемо, я залишив для тебе щось на ліжку.

Мак потер рукою бороду — він так робив, коли нервував.

— Так, хай там що, після цієї розмови мені це нецікаво.

Ми з Хевок рушили на збори. У мене аж свербіло їхати далі, залишити це місце й побачити, що на нас чекає.

— Це лист.

— Від кого? Усі, кого я знаю, зараз сидять у тій кімнаті.

Я показав на двері, коли ми проходили порожній двір. Ось що трапляється, коли ти ростеш і тебе перекидають від однієї прийомної сім'ї до іншої, а потім ти йдеш на службу в день, коли тобі виповнюється вісімнадцять. Група людей, яку ти вважав гідною, була досить малою, навіть могла б поміститися в «блекгок»¹. А сьогодні нам уже бракувало Раміреса.

Як я і сказав. Прив'язаності до людей були незручними.

— Від моєї сестри.

— Прошу?

Моя рука застигла на поржавілій дверній ручці.

— Ти мене почув. Від моєї молодшої сестри Елли.

¹ Американський багатоцільовий гелікоптер.

Мій мозок гортав свій розумовий *Rolodex*¹. Елла. Білявка. Убивча усмішка. М'які, добрі очі, блакитніші за будь-яке небо, що я коли-небудь бачив. Він розмахував її фотографіями протягом останнього десятиліття.

— Джентрі, годі тобі. Потрібне фото?

— Я знаю, хто така Елла. Чому, в біса, на моєму ліжку лежить лист від неї?

— Просто я подумав, що тобі не зашкодить друг по листуванню.

Його погляд упав на брудні чоботи.

— Друг по листуванню? Ніби я п'ятикласник, який бере участь у проєкті з листування з учнями іншої школи.

Хевок підсунулася ближче й притулилася до моєї ноги. Вона відчувала кожен мій рух, навіть найменші зміни мого настрою. Саме це зробило нас злагодженою командою.

— Ні-ні. — Він похитав головою. — Я просто намагався допомогти. Вона запитала, чи комусь буде приємно отримувати пошту, а оскільки в тебе немає сім'ї...

Хмикнувши, я відчинив двері й залишив його дупу стояти на вулиці. Можливо, цей пісок трохи заповнить його роззявлений рот. Я ненавидів слово на букву С. Люди скаржилися на свої сім'ї весь час, постійно, чесно. Але тоді, коли вони розуміли, що в мене її немає, це ставало ніби відхиленням, яке необхідно виправити, проблемою, яку потрібно розв'язати. Ще гірше — вони починали жаліти тебе.

Я перебував настільки поза межами будь-чийого жалю, що це було майже смішно.

— Гарзд, хлопці. — Капітан Донаг'ю скликав нашу команду з десяти членів — мінус один — за стіл переговорів. — Мені шкода, але мушу повідомити, що ми не їдемо додому. У нас є нова місія.

¹ Пристрій із картками, що перегортаються, для зберігання контактів.

Усі ті хлопці, що застогнали, — звісно, вони сумують за своїми дружинами, дітьми — лише підтвердили мою позицію щодо теми прив'язаностей.

* * *

— Серйозно, новенький? — прогарчав я, коли новачок кинувся прибирати речі, які він збив із шафки, що слугувала мені нічною тумбочкою.

— Вибач, Джентрі, — пробурмотів він, збираючи папери. Типовий американський хлопець, щойно закінчив навчання й ще не мав жодних справ у цій команді. Треба було ще декілька років посидіти: міцніші руки йому б не завадили. Це означало, що в нього були зв'язки з кимось, хтось його сюди пропхнув.

Хевок нахилила до нього голову, а потім глянула на мене.

— Він Новенький, — тихо сказав я, почухавши її за вухами.

— Ось, — промовив хлопець, простягаючи мені стос аркушів і дивлячись на мене широко розплющеними очима, наче я збирався вигнати його з підрозділу за незграбність.

Боже, я сподіваюся, що він вправніший зі зброєю, ніж із моєю тумбочкою.

Я поклав папери на вільні сантиметри мого ліжка, які ще не зайняла Хевок. Посортував усього за кілька хвилин. Журнальні статті на різні теми і...

— Дідько.

Лист від Елли. Він пролежав у мене майже два тижні, і я його ще не розгортав.

Але я його й не викидав.

— Збираєшся прочитати? — спитав Мак як експерт вчасного хапання за яйця.

— Чому ти ніколи не лаєшся? — водночас запитав Новенький.

Глянувши на Мака, я запхав листа на дно стосу й схопив журнальну статтю зверху. Там ішлося про нові методи пошуку та порятунку.

— Добре. Відповідай Новенькому.

Мак закотив очі й уместився на ліжку, заклавши руки за голову.

— Мене звуть Джонсон...

— Ні, тебе звуть Новенький. Ще не заслужив, щоб тебе називали на ім'я, — виправив його Мак.

Хлопець мав такий вигляд, наче ми щойно вдарили його кляте цуценя, тож я поступився.

— Хтось колись сказав мені, що лайка — це погане виправдання для недостатнього словникового запасу. Через неї здаєшся низькокласним і неосвіченим. Тож я перестав.

Бог і так знав, що в мене в житті вже було багато проблем. Ще не вистачало, щоб через те, як я говорю, було зрозуміло, крізь яке лайно я пройшов.

— Ніколи? — спитав Новенький, нахилившись уперед, наче ми були на піжамній вечірці.

— Тільки подумки, — відповів я, переходячи до нової статті в журналі.

— Вона справді робоча собака? Вона має занадто... милий вигляд, — сказав Новенький, простягаючи руку до Хевок.

Її голова різко підвелася, і вона вишкірила зуби в його бік.

— Так, мила, і так, вона може вбити на команду. Тож зроби нам обом послугу й більше ніколи не намагайся доторкнутися до неї. Вона не домашня тваринка.

Я дозволив Хевок погарчати секунду, щоб вона довела мою думку.

— Розслабся, — сказав я Хевок, проводячи рукою по її шиї.

Напруження миттєво зникло з її тіла, і вона вляглася мені на ногу, кліпаючи до мене, наче нічого й не сталося.